ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 3. 2. 2021 v trestní věci obžalovaného

[jméno] [příjmení], narozeného [datum] v [obec], bytem [adresa],

o odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Pelhřimově proti rozsudku Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 2. 12. 2020, č.j. 2 T 72/2020-211

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Pelhřimově jako nedůvodné zamítá.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 2. 12. 2020, č.j. 2 T 72/2020-211, byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným zločiny krádež podle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) trestního zákoníku a legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Za tyto zločiny a přečin a za sbíhající se přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, 3 trestního zákoníku, jímž byl pravomocně uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu Praha – západ ze dne 27. 7. 2020, č.j. 14 T 82/2020-144, byl podle § 205 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku a § 58 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a 6 měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 2 let. Podle § 43 odst. 2 věta druhá trestního zákoníku byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu Praha – západ ze dne 27. 7. 2020, č.j. 14 T 82/2020-144, jakož i všechna rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením,

pozbyla podkladu. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu poškozené [příjmení] pražské bylo v adhezním řízení odkázáno s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Pelhřimově proti němu podal v zákonné lhůtě odvolání, a to v neprospěch obžalovaného do výroku o trestu.

3. Státní zástupce v písemném odůvodnění podaného odvolání v prvé řadě konstatuje, že uložený trest odnětí svobody nelze považovat za zákonný, protože byl uložen ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Jinak řečeno pro použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku nebyly splněny zákonné podmínky. Rovněž tak za nepřiměřeně mírný lze považovat uložený trest zákazu činnosti ve výměře 2 let. V další části podaného odvolání státní zástupce cituje obecné podmínky pro užití § 58 odst. 1 trestního zákoníku a zdůrazňuje, že se nejedná o pravidelný postup soudu a jeho aplikaci nemohou odůvodnit jen běžně se vyskytující skutečnosti, ani přesvědčení soudu, že trest odnětí svobody uložený v mezích zákonné trestní sazby byl pro pachatele příliš přísný. V projednávaném případě nebyla naplněna podmínka takových okolností případu nebo poměrů obžalovaného, které by ve své kvantitě či kvalitě odůvodňovaly aplikaci výše zmíněného ustanovení trestního zákoníku. Státní zástupce zdůrazňuje, že obžalovaný má minimálně 18 záznamů v rejstříku trestů a nyní posuzované trestné činnosti se dopustil v prodloužené zkušební době podmíněného odsouzení. Nadto mu byl ukládán trest souhrnný, a to za 4 trestné činy. Pokud se měl trestných činů dopustit proto, že jiná osoba obžalovanému údajně neuhradila mzdu za odvedenou práci, je třeba připomenout, že krádeže věcí se obžalovaný dopustil na úkor osoby zcela odlišné od údajného dlužníka obžalovaného. Obžalovanému zcela jistě polehčuje náhrada způsobené škody, přístup v průběhu trestního řízení, ale tyto dvě okolnosti nemohou vést dle názoru státní zástupce k postupu dle § 58 odst. 1 trestního zákoníku, jelikož výrazně nevybočují. Jistá shovívavost by se měla promítnout v uložení trestu odnětí svobody na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Jde-li o trest zákazu činnosti, je zapotřebí poukázat na to, že obžalovanému byl v minulosti tento trest ukládán poměrně často a dvouletý zákaz činnosti je nepřiměřeně mírný.

4. S odkazem na shora uvedené skutečnosti tedy státní zástupce navrhl, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. d), e) trestního řádu zrušil napadený rozsudek Okresního soudu v Pelhřimově ve výroku o trestu a obžalovanému uložil podle § 205 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců, pro jehož výkon by byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou dle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Dále by měl být obžalovanému uložen podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 3 let.

5. Obhájce obžalovaného u veřejného zasedání k odvolání státního zástupce uvedl, že je na odvolacím soudu, zda postup Okresního soudu v Pelhřimově vedoucí k aplikaci § 58 odst. 1 trestního zákoníku a v důsledku toho i uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranicí trestní sazby, shledá důvodným či nikoli. Obhájce poukázal na to, že všechny tři skutky, které jsou obžalovanému kladeny za vinu, tj. řízení motorového vozidla v době uloženého trestu zákazu činnosti, odcizení pletiva a následný prodej pletiva souvisí s jeho motivem, který byl v řízení před soudem I. stupně dostatečně objasněn. Šlo o to, že obžalovaný neměl peníze a čekal, že dostane zaplaceno za práce, které v nemalém rozsahu provedl. Soud I. stupně dle názoru obhajoby přistupoval citlivě zejména ke zpřísňujícímu ust. § 205 odst. 4 trestního zákoníku, protože v takovém případě na místo hrozícího trestu ve výměře do 2 let, se výše trestu pohybuje v zákonném rozmezí od 2 – 8 let. Den 28. 3., kdy se měl obžalovaný jednání dopustit, byl krátce po vyhlášení nouzového stavu a vzhledem k tomu, že navštívil odlehlou hájovnu, nijak tím nezvýšil s ohledem na nouzový stav škodlivost svého jednání ani nezneužil situaci, která vznikla vyhlášením nouzového stavu k tomu, aby spáchal citované zločiny a přečin. I tato okolnost vedla okresní soud k tomu, že užil § 58 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž obžalovaný uložený trest

akceptoval, nepodal si řádný opravný prostředek. Obžalovaný ví, že se jednání dopustil a projevil nad ním lítost, v současné době řádně hradí výživné pro svou nezl. dceru, má bydlení, snaží se v rámci možností žít řádný život. Obhájce tedy na závěr navrhl, aby odvolání státního zástupce bylo jako nedůvodné zamítnuto.

6. Obžalovaný se u veřejného zasedání k odvolání státního zástupce nevyjádřil a práva posledního slova nevyužil.

7. Krajský soud v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal k odvolání státního zástupce napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek a přezkumu podrobil též samotnou zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo, a to zejména v intencích podaného odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Pelhřimově. Po náležitém přezkumu učinil závěr takový, že odvolání státního zástupce není důvodné.

8. Úvodem odvolací soud konstatuje, že v celém průběhu trestního řízení nebylo shledáno žádné procesní pochybení. V posuzované trestní věci bylo v plném rozsahu respektováno právo obžalovaného na jeho obhajobu. Okresní soud v Pelhřimově ve věci konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v jejichž průběhu poskytl obžalovanému dostatečný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich, v ostatních směrech pak plně šetřil jeho zákonem zakotvená práva. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu obžalovaný se při svém výslechu v rámci hlavního líčení před Okresním soudem v Pelhřimově k jednání, které je mu kladeno za vinu plně doznal, popsal motiv svého jednání, vysvětlil kroky, které činil k náhradě škody a nad svým jednáním projevil lítost. V souladu s ust. § 211 odst. 6 trestního řádu nalézací soud přečetl úřední záznamy o podaných vysvětleních sepsané s Ing. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Dokazování okresní soud doplnil listinnými důkazy. Lze tedy uzavřít, že řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, v žádném případě netrpí takovými vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a které by mohly v negativním slova smyslu ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Nebyly tedy shledány žádné vady, které by ve svém důsledku mohly vést ke zrušení rozsudku ve smyslu ust. § 258 odst. 1 trestního řádu.

9. Pokud jde o důkazní rámec odvolací soud konstatuje, že prvostupňový soud v dané věci provedl dostatečné množství důkazních prostředků shora citovaných ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a vytvořil si tak bezesporu patřičnou důkazní základnu pro věcně správné a spravedlivé meritorní rozhodnutí. Obžalovaný se k jednání specifikovanému ve výrokové části rozsudku doznal a jeho doznání je v souladu i s dalšími provedenými důkazy. Nalézací soud zcela naplnil požadavky kladené na rozsah dokazování tak, jak jsou rozvedeny v ust. § 2 odst. 5 trestního řádu a lze tedy uzavřít, že soudem I. stupně byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci samé.

10. S ohledem na shora uvedené musel odvolací soud uzavřít, zda hodnocení provedených důkazů odpovídá požadavkům na něj kladeným v ust. § 2 odst. 6 trestního řádu Krajský soud má za to, že Okresní soud v Pelhřimově veškeré ve věci provedené důkazy hodnotil ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů tak, jak je upravuje ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech a vazbách, a to podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu. Pokud procesní soud dostál své povinnosti, proti jeho způsobu hodnocení důkazů a na základě toho učiněných skutkových závěrů, nelze mít žádných námitek. Okresní soud dostatečným způsobem zhodnotil jednotlivé provedené důkazy a z informací z nich plynoucí vyvozuje logické a pochybnosti nevzbuzující závěry. S ohledem na to, že dokazování v této věci lze považovat za úplné, je ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu odvolací soud hodnocením provedených důkazů, tak jak jej učinil soud

nalézací vázán, když v neposlední řadě je nutno zdůraznit, že ohledně skutkových zjištění nebyl rozsudek napadán ani ze strany státního zástupce ani ze strany obžalovaného.

11. Odvolací soud nadto doplňuje, že hodnocení skutkového stavu věci v daném případě bylo poměrně jednoduché a jednoznačné, jelikož obžalovaný se k posuzovanému jednání doznal a jeho jednání logicky koresponduje a navazuje na další ve věci provedené důkazy, které prvostupňový soud ve svém rozhodnutí specifikuje. Nic proto nelze vytknout skutkovým zjištěním, která soud I. stupně učinil a taktéž ani soudem užité právní kvalifikaci, která je konkretizována ve výrokové části napadeného rozsudku. Ve shodě s nalézacím soudem odvolací soud konstatuje, že jednání obžalovaného naplňuje kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu krádež podle § 205 odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, resp. zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Zvýšená společenská škodlivost jednání obžalovaného v případě zločinu krádeže je dána celkovou situací ve společnosti, která byla v předmětné době ohrožena pandemií infekčního onemocnění a maximální úsilí celé společnosti bylo směřováno právě k boji s touto hrozbou a vyhlášení nouzového stavu je jedním z prostředků jak zajistit co nejúčelněji mj. i bezpečnost ve společnosti. Z toho vyplývá, že společenská škodlivost jednání obžalovaného není dána charakterem předmětů, které odcizil a jejich hodnotou, ale celkovou situací, kterou je nutné považovat za„ jinou událost vážně ohrožující život nebo zdraví lidí“, neboť nouzový stav byl vyhlášen právě z důvodu ohrožení života a zdraví obyvatel celé republiky koronavirem. Celý stát, veškeré jeho instituce, soukromé subjekty i obyvatelstvo v této době čelili hrozbě (v podobě pandemie koronaviru), kdy je potřeba směřovat veškeré lidské zdroje právě a toliko k odstranění (zastavení) této hrozby. Zvýšená škodlivost (kterou dal zákonodárce v tomto případě trestní sazbou na roveň např. způsobení značné škody) je proto představována celkovým zatěžováním systému, který se bezvýjimečně potřebuje soustředit na zcela jinou oblast (tzn. na zastavení šíření viru). Z hlediska zavinění pak postačuje ve smyslu ust. § 17 písm. b) trestního zákoníku nevědomá nedbalost, tedy že pachatel o okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby (v tomto případě o pandemii koronaviru, která ochromila fungování celého státu a byla příčinou vyhlášení nouzového stavu) nevěděl, ač o ní vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Odvolací soud se pak plně ztotožnil se soudem nalézacím i v tom smyslu, že obžalovaný jednáním pod bodem 3) výrokové části rozsudku, naplnil skutkovou podstatu zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, jelikož zastíral původ věci, která je výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky tím, že utajoval vlastnické právo k ní a takový čin spáchal ve vztahu k věci pocházející ze zločinu. Nepochybně pak jednáním uvedeným v bodě 2) napadeného rozsudku naplnil skutkovou podstatu přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jelikož mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutí zakázána.

12. Odvolací soud v intencích odvolání státního zástupce dále přezkoumal napadený výrok o trestu. Je nutno předeslat, že s ohledem a dobu spáchání nyní posuzovaných skutků důvodně okresní soud ukládal souhrnný trest dle § 43 odst. 2 trestního zákoníku, jelikož odsuzoval pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem I. stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. V tomto případě takovým rozhodnutím byl trestní příkaz Okresního soudu Praha – západ ze dne 27. 7. 2020, č.j. 14 T 82/2020-144, který byl obžalovanému doručen dne 18. 8. 2020, a kterým byl uznán vinným přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 3 trestního zákoníku. Z odůvodnění rozsudku okresního soudu je zřejmé, že při úvaze o druhu a výměře trestu vycházel z ust. § 38 a 39 trestního zákoníku, vzal přitom v úvahu jak povahu a závažnost spáchaného trestného činu, tak i poměry obžalovaného, jeho dosavadní způsob života a možnosti jeho nápravy. Okresní soud zohlednil ve prospěch obžalovaného jeho doznání, projevenou lítost a učiněné kroky k náhradě škody a v neposlední řadě i pohnutku, která obžalovaného ke spáchání trestného činu krádeže vedla. Tyto polehčující

okolnosti krajský soud ve shodě se soudem nalézacím shledává jako objektivní s výjimkou údajného motivu jednání obžalovaného, kterým měla být nezaplacená mzda za jím odvedenou práci v předchozím období. Krajský soud v tomto směru zcela nesdílí argumentaci okresního soudu ani obhajoby, jelikož taková argumentace nemá jednoznačnou oporu v provedených důkazech. V neprospěch obžalovaného pak zcela jednoznačně svědčí jeho dosavadní způsob života, kdy se opakovaně dopouští trestných činů, o čemž dostatečně svědčí i jeho rejstřík trestů. Na obžalovaného bylo opakovaně i v případě předchozích odsouzení působeno represivními tresty, jejichž výkon jej však neodradil od další trestné činnosti, a pokud mu byl uložen Okresním soudem Praha – východ sp. zn. 2 T 82/2017 podmíněný trest odnětí svobody s dohledem, tak obžalovaný právě v této stanovené zkušební době páchal nyní posuzovanou trestnou činnost. Okresní soud oprávněn uložil již nepodmíněný trest odnětí svobody dle trestného činu nejpřísněji trestného, tj. dle § 205 odst. 4 trestního zákoníku, a to jako trest souhrnný. Krajský soud se však ztotožnil i s délkou uloženého trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a 6 měsíců, neboť má za to, že k nápravě obžalovaného i dosažení účelu trestu postačí trest ve výměře kratší než 24 měsíců, tzn. pod dolní hranicí zákonné trestní sazby stanovené podle § 205 odst. 4 trestního zákoníku. Na rozdíl od státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Pelhřimově má odvolací soud za to, že aplikace ust. § 58 odst. 1 trestního zákoníku v tomto konkrétním případě je zcela přiléhavá, přičemž je nutno nad rámec argumentace okresního soudu konstatovat, že obžalovaný způsobenou škodu uhradil s tím, že odcizenou věc vrátil a od samého počátku trestního řízení s orgány činnými v přípravném řízení spolupracoval a k trestné činnosti se plně doznal. Je nepochybné, že rozhodnutí soudu o užití ust. § 58 odst. 1 trestního zákoníku, tj. o mimořádném snížení trestu odnětí svobody, musí být podrobeno přísně individuálním poměrům obžalovaného a okolnostem konkrétního případu, přičemž při tomto rozhodnutí je nutno přihlédnout i k ust. § 39 odst. 4 trestního zákoníku, zejména k druhu a výměře trestů, které byly pachateli uloženy za jinou jeho trestnou činnost a dosud nebyly vykonány tak, aby vzhledem k povaze a závažnosti trestného činu a osobě pachatele nebyl uložen takový trest, který by s dosud nevykonanými tresty vedl k nepřiměřenému postihu pachatele. V tomto konkrétním případě lze důvodně předpokládat, že dojde k přeměně podmíněně odloženého trestu vysloveného trestním příkazem Okresního soudu Praha – východ ze dne 28. 7. 2017, sp. zn. 2 T 82/2017, který byl uložen ve výměře 10 měsíců. V kontextu všech těchto skutečností má odvolací soud za to, že nyní uložený trest odnětí svobody v trvání 1 roku a 6 měsíců a trest odnětí svobody ve výměře 10 měsíců, který lze očekávat z důvodu nevedení řádného života obžalovaným, bude s největší pravděpodobností přeměněn v trest nepodmíněný, jsou tresty dostatečné k nápravě obžalovaného i dosažení účelu trestu. Rovněž uložený trest zákazu činnosti ve výměře 2 let, považuje odvolací soud za zákonný a přiměřený, když nelze pominout tu skutečnost, že obžalovaný se tohoto přečinu dopustil tím, že nerespektoval trest zákazu činnosti uložený mu již rozhodnutím z roku 2009 a není nezbytně nutné zakázat obžalovanému řízení motorového vozidla a vyřadit jej tak z běžného způsobu života na další poměrně dlouhou dobu (3 let), jak navrhoval státní zástupce. Zařazení obžalovaného do věznice s ostrahou odpovídá ust. § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, přičemž nebyly shledány žádné okolnosti, které by svědčily pro jeho zařazení do přísnějšího typu věznice.

13. Jako správný a zákonný pak odvolací soud shledal i výrok učiněný okresním soudem v rámci adhezního řízení, kdy ze spisového materiálu je zřejmé, že obžalovaný byl žalován a i odsouzen za krádež 20 rolí lesnického uzlového drátěného pletiva, které bylo v tomto množství vráceno Arcibiskupství pražskému a nárok poškozeného na náhradu škody v částce 11 797,50 nemá oporu v provedeném dokazování, proto byl poškozený v souladu s ust. § 229 odst. 1 trestního řádu odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor 3. února 2021

JUDr. Robert Pekárek
předseda senátu